

Sygn. akt *XXVII Ca 1782/17*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVII Wydział Cywilny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Robert Zegadło

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2017r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa *M. F.*

przeciwko (...) *A.S. z siedzibą w P.*

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 19 maja 2017 r., sygn. akt II C 2969/16

I. zmienia zaskarżony wyrok w punktach 1 i 3 w ten sposób, że nadaje im brzmienie:

„1. oddala powództwo co do kwoty 139,51 euro:”

„3. Ustala, że strona powodowa ponosi koszty postępowania w 26%, zaś pozwana w 74% i pozostawia ich szczegółowe wyczerpanie referendarzowi sądowemu, przy zastosowaniu Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800) w brzmieniu obowiązującym w dniu 26 października 2016 r.”

II. zasądza od *M. F.* na rzecz (...) *A.S. z siedzibą w P.* kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu w instancji odwoławczej.

Sygn. akt *XXVII Ca 1782/17*

UZASADNIENIE

Z uwagi na to, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu według przepisów o postępowaniu uproszczonym, stosownie do art. 505¹³ § 2 k.p.c, ograniczono uzasadnienie wyroku do wyjaśnienia jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie.

Należy bowiem wskazać, iż w dniu 17 marca 2017 r., sygn. akt III CZP 111/16 Sąd Najwyższy rozstrzygając pytanie prawne zadane przez Sąd Okręgowy w Warszawie, stwierdził, że „roszczenie o odszkodowanie przewidziane w art. 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91, przedawnia się w terminie rocznym na podstawie art. 778 k.c.”.

W świetle powyższego, podniesiony przez pozwaną w piśmie procesowym z dnia 5 maja 2017 r. zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego w niniejszej sprawie przez powódkę uznać należało za skuteczny.

Powódka dochodziła odszkodowania za opóźnienie lotu, który miał miejsce w dniu 14 września 2013 r. Natomiast z powództwem o jego zasądzenie wystąpiła dopiero w dniu 26 października 2016 r. Mając na uwadze, że zgodnie z przywołanym, najnowszym stanowiskiem Sądu Najwyższego, roszczenia tego typu ulegają przedawnieniu stosownie do regulacji art. 778 k.c. z upływem roku od dnia wykonania przewozu, roszczenie nie mogło zostać uwzględnione z uwagi na skutecznie podniesiony zarzut przedawnienia.

Zgodnie z art. 17 § 2 k.c. ustawowym skutkiem przedawnienia jest powstanie po upływie terminu przedawnienia po stronie tego przeciw komu przysługuje roszczenie, uprawnienie do uchylenia się od jego zaspokojenia. Jest to przysługujące dłużnikowi prawo podmiotowe kształtujące, a oświadczenie w tym przedmiocie ma charakter swoistej jednostronnej czynności prawnokształtującej (por. wyrok SN z 19.3.1997r. II CKN 46/97, OSNC 1996, nr 10, poz.143). Z chwilą dojścia oświadczenia dłużnika do wierzyciela, który dopuścił do przedawnienia, następuje przekształcenie zobowiązania zupełnego w zobowiązanie naturalne i roszczenie wierzyciela nie może być skutecznie dochodzone, oczywiście jeżeli dłużnik zasadnie zgłosi zarzut przedawnienia. Dotyczy to zarówno roszczenia głównego, jak i odsetek za opóźnienie (por. uchwała SN z 10 listopada 1995 r., III CZP 156/95, OSNC 1996, nr 3, poz.31). Jak zostało wyżej wskazane, zarzut przedawnienia zgłoszony przez pozwanego był zasadny.

W konsekwencji powyższego, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. uwzględnił apelację i oddalił powództwo co do kwoty 139,51 euro. Orzekając o kosztach za pierwszą instancję należało mieć na uwadze, że powódka w piśmie z 3 kwietnia 2017 r. cofnęła powództwo co do kwoty 391,99 euro wobec częściowego spełnienia żądania przez pozwanego i jednocześnie wniosła o zasądzenie kwoty 139, 51 euro. Ta modyfikacja powództwa stanowiła w istocie rozszerzenie łącznej kwoty dochodzonej w niniejszej sprawie do 531,5 euro. Jeśli chodzi o kwotę, co do której powództwo cofnięto, należy uznać, że w tym zakresie powódka proces wygrała bowiem przyczyną cofnięcia powództwa było spełnienie żądania przez pozwanego, które niewątpliwie miało miejsce po wytoczeniu powództwa. Zasadą jest (art. 203 § 2 k.p.c), że w wypadku cofnięcia pozwu obowiązek zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego, na jego żądanie, obciąża powoda bez względu na przyczynę cofnięcia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2011 r., II CZ 203/10, niepubl.). Jednakże, zgodnie z utrwaloną linią orzecznictwa Sądu Najwyższego, dopuszczalne jest odstępstwo od tej zasady w sytuacji, gdy cofnięcie pozwu jest konsekwencją zaspokojenia przez pozwanego wymagalnego w chwili wytoczenia powództwa roszczenia powoda. W tym przypadku na powodzie spoczywa ciężar wykazania, że wystąpienie z pozwem było niezbędne do celowego dochodzenia praw lub celowej obrony i faktycznie doszło do jego zaspokojenia w toku procesu. Strona powodowa podjęła przed wniesieniem sprawy wszystkie niezbędne czynności w celu uzyskania od pozwanej należnego (wymagalnego) świadczenia bez konieczności wytaczania procesu, zaś pozwany nie uiścił należności w terminie, a dopiero w toku procesu. W momencie spełnienia świadczenia strona pozwana nie kwestionowała swojego obowiązku, należy zatem uznać ją za stronę przegrywającą proces w rozumieniu przepisów o kosztach procesu.

Jeśli zaś chodzi o kwotę 139, 51 euro, to w tym zakresie powódka proces przegrała w wyniku zmiany zaskarżonego orzeczenia przez Sąd II instancji. W tej sytuacji o kosztach należało orzec na zasadzie art. 100 k.p.c, pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.

O kosztach postępowania przed Sądem Okręgowym orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c mając na uwadze jego wynik.